

Ex. hen til Justitsbetjentene, saa er der meget faa Justitsembeder, der naae op til en høiere reen Indtægt end 2,000 Rbd., og det er dog Embeder af overordentlig Betydning, hvortil der udfordres megen Dygtighed og personlig Capacitet, ialtsaad i større Grad, end man forudsætter hos Amtsforvalterne. Det Samme gælder f. Ex. ogsaa med de høiere Embeder, hvortil philologiske Studerende i Almindelighed naae, til Rectorembeder og flere lignende, som jeg ikke vil trætte ved her at opholde mig ved. Jeg kan derfor ikke see nogen Anledning til, at ikke 2,000 Rbd. kunde være en passende Grændse. Jeg havde rigtignok først overseet, at der i det oprindelige Lovforslag er foretaget Forandring paa „et andet Sted“ saaledes, at der intet Alderstillsag intræder for de høiere Classer, men selv dette forandrer dog ikke min Mening om, at 2,000 Rbd. maa være en passende Grændse for den høieste Gagering i de omhandlede Embeder.

C. S. Hansen: Naar jeg, da jeg før havde Ordet, erklærede, at jeg sandt de her opstillede Gager tilstrækkelige og passende, saa maa jeg dog dertil tillade mig at knytte, at jeg forudsætter, at de Amtsforvaltere, som ere beskaffede i de mindre gagerede Embeder, naar deres Forhold var af den Beskaffenhed, at Regjeringen kunde finde sig foranlediget dertil, overhovedet ville rykke op i de høiere gagerede Embeder; det er under denne Forudsætning, at jeg har erklæret for mit Vedkommende at finde Gageringen passende.

Grundtvig: Naar en Deel af os ikke kan finde sig i, at Amtsforvalterne og alle de, som have betydelige Oppebørseler, eller hvem der betroes en Deel Penge efter Lovgivningens Bydende, skulde være rundeligere lønnede end andre Embedsmænd uden Hensyn til, hvormegen Danneelse eller hvormange Kundskaber enhver af disse Embedsstillinger udtræver, naar man ikke ret synes at kunne det, mener jeg, at det maa komme deraf, at vi desto værre endnu ingenlunde have gennemført den Regel, som jeg troer burde være saavidt muligt uden al Undtagelse, at der aldrig betroes nogen Mand Penge af det Offentlige og efter Lovens Bydende, uden at der ogsaa var stillet Sikkerhed derfor; thi naar det var skeet, saa troer jeg,

at den Overbestyrelse meget snart vilde blive ganske almindelig, at man, for at faae saadanne vederhæftige Mænd til alle Oppebørseler og til at modtage alt saadant betroet Gods, derfor nødvendigvis maatte see hen til, hvad formuende Folk vilde paatage sig det Arbejde og det Baand for; thi det er det egentlige Spørgsmaal.

H. Sørensen: Den ærede sidste Talers Talegang kan jeg paa ingen Maade gaage ind paa eller finde rigtig; thi saa maatte jo den Formues-Sikkerhed, som den Vedkommende stillede, være en ganske anden Sikkerhed, end den; man ellers kræver af Statens Tjenere, og det er Trofabs-Sikkerheden; naar denne sidste er der, saa behøves der efter min Mening aldeles ingen Penge- eller Formues-Sikkerhed; thi med Hensyn til denne Formues-Sikkerhed har jo Erfaringen vist, at forsaavidt som en Privat har stillet Caution for en saadan Embedsmand, da er vel neppe i noget Tilfælde, hvor en indtrædende Kassemangel har fundet Sted, den vedkommende Cautionist bleven kaldet til at godtgjøre det (Jo!), ja der kan have været et enkelt Tilfælde, men der har været mange andre Tilfælde, hvor det blot har været en Formalitet (Grundtvig: Ja, desto værre!). Det er ingen Sag for private Cautionister at undgaae det egentlige Ansvar, naar det kommer til Stykket. Denne Slags Sikkerhed har derfor Intet at betyde; men derimod Trofabs-Samvittigheds-Sikkerheden, Fliid og Arvaagenhed, det er den Sikkerhed, som maa fordres af alle Embedsmænd, enten de have med Oppebørseler at gjøre eller ikke, og naar Staten tager Pengene fra vedkommende Oppebørselbetjente i rette Tid, saa at de ikke faae større Leilighed end høist nødvendigt til selv at forhandle dette Anliggende, men blive af med dem, saa saare de faae dem, saa er der den bedste Sikkerhed, og følge vi denne Talegang, komme vi derhen, om der egentlig behøves nogen Amtsforvalter, om det ikke egentlig var bedre og simplere, at Skatterne gik directe fra ethvert Sogn til Finansministeriet, og naar der var fri Postforsendelse, saa var alt dette Mellemvæsen aldeles overflødig, hvormeget snarere kunde saa ikke ogsaa Skatterne naae deres rette Anvendelsessted? Hvad Størrelsen